

Občanské sdružení OBZOR

Na Pískovně 669/48, 460 14 Liberec 14

www.iobzor.org

VÝROČNÍ ZPRÁVA

za rok 2011

Naše občanské sdružení existuje od roku 2003. Rok 2011 byl bezesporu nejrušnějším rokem v celé naší historii. Zažili jsme mnoho zajímavého a krásného, ale – bohužel – nás postihly také události velmi smutné.

Rok začal tradiční akcí Asociace neziskových organizací Libereckého kraje, která pořádala výstavu 30 dní pro neziskový sektor. I vloni jsme měli tedy to štěstí, že jsme se mohli celý měsíc únor prezentovat na panelu v krásném prostředí Státní vědecké knihovně. V souvislosti s výstavou jsme se zúčastnili i doprovodných akcí, tj. tiskové konference, slavnostní vernisáže a derniéry.

Březen byl měsícem velmi bouřlivým. Vzhledem k chystaným změnám sociálního zákona proběhla před MPSV v Praze velká protestní akce. Protest zorganizovala Národní rada osob se zdravotním postižením, tedy naše zastřešující organizace. Zúčastnili jsme se jej v hojném počtu a přibrali s sebou i zástupce dalších organizací. Atmosféra byla naprosto úžasná. Sešlo se nás několik tisíc z celé republiky a k hladkému průběhu pomohlo bezesporu i krásné počasí. Bohužel, naše demonstrace se zcela minula účinkem. Pan ministr Drábek s námi vůbec nekomunikoval a já to nehodlám komentovat. Úžasní byli i příslušníci dopravní policie. S úsměvem a nadhledem nejen řešili menší dopravní chaos, který jsme způsobili, ale také nám pomohli s „nakládkou a vykládkou“. Bohužel, o příslušnících městské policie se to říci nedalo. Poděkování patří i Dopravnímu podniku města Liberce, který nám zajistil velký autobus BOVA s plošinou, takže protestovat mohli jet i vozíčkáři. Těch se negativní dopady změn zákona o sociálních službách týkají ze všech nejvíce.

V dubnu se konalo v Bratislavě setkání v rámci V4. Cílem našeho druhého projektu je zmapovat bezbariérovost velkých měst – Pécs, Bratislavy a Prahy. Řešitelem projektu je opět Free Mobility Egyesület Pécs a dalšími partnery Svaz tělesně postižených SR, Svaz tělesně postižené mládeže a Klub sportovních vozíčkářů z Ostravy. Předloňského setkání v Pécsi jsme se nemohli zúčastnit kvůli mé nemoci. Bohužel, museli jsme se omluvit i z akce v Bratislavě. Zákon schválnosti je naprosto neúprosný a nám všechny plány zhatilo stěhování. Ale nakonec jsme se se svými partnery sešli. Úžasné setkání a mapování města proběhlo od 23. do 26. září v Praze. A stálo za to. Ubytování jsme byli v ubytovně Svazu tělesně postižených v Karlíně, takže všude blízko. Ke zdárnému průběhu přispěla svým aktivním zapojením i naše členka Katka Fibigerová, která v Praze studovala a jako vozíčkářka se vyzná v místech přístupných lidem na vozíku. Naši přátelé z Maďarska vše filmovali a měl by vzniknout ucelený dokument o tom, kam a jak se dostat v našem hlavním městě. Nebylo to vůbec jednoduché. Maďaři a Slováci používali sportovní vozíky na ruční pohon, sportovní vozíčkáři z Ostravy kolo, motokolo a mechanický vozík, Katka vozík elektrický a my s Honzou nohy, případně auto, ze kterého se vše filmovalo. Praha sice leží v relativní rovině, ale je v ní spousta táhlých záludných kopečků a tak měli naši přátelé opravdu co dělat. Nicméně, navzdory překážkám jsme navštívili vše, co bylo v plánu. Počasí nám přálo, babí léto se projevilo v celé své kráse a tak byli všichni nadšeni Staroměstským náměstím i radnicí (což se neobešlo bez menších problémů a konfliktů s bezohlednými italskými a francouzskými turisty), Týnským chrámem, Karlovým mostem, Hradem i Vyšehradem, prostě vším, co může Praha nabídnout. Teď už se jen můžeme těšit na další společný projekt, který na sebe určitě nenechá dlouho čekat.

V dubnu ale proběhlo ještě jedno setkání. Od 20. do 23. se předsedkyně sdružení zúčastnila mezinárodní konference o vzdělávání v běloruském Minsku. Projekt EQUAL-ADIP, do kterého jsme byli před časem zapojeni, vzbudil zájem i našich běloruských přátel. Byl to nesmírně zajímavý zážitek. Na jedné straně tradiční pohostinnost, rychle se rozvíjející město a dopravní zácpy, na straně druhé zakonzervovaný socialismus. Minsk leží v rovině a rychle se rozšiřuje. Centru města vévodí – jak jinak – obrovská socha V. I. Lenina bděle střežící vládní budovy. Co mne osobně překvapilo, bylo neuvěřitelné množství aut všech možných světových značek. V obchodech s potravinami zboží docela dost, front také. V ostatních obchodech značkové zboží a sehnat něco typicky běloruského kromě vodky a čokolády dost problém. S cenami to byl problém ještě větší.

Vzhledem k obrovské inflaci se pohybují řádově v tisících a desetitisících a dopočítat se přes eura pro mě bylo naprosto nemožné. Konference sama o sobě byla velice zajímavá a ze zahraničních účastníků se jí zúčastnili ještě kolegyně z univerzity v Bělehradě a kolega z vysoké školy v Bani v Maďarsku. Běloruská tlumočnice mou prezentaci přeložila do ruštiny s tím, že mluvit budu anglicky a bude se tlumočit. Díky překladu jsem zmobilizovala paměť a nakonec se zhostila prezentace v ruštině. K tomu musím ještě podotknout, že k mému překvapení se v Bělorusku minimálně používá běloruština, oficiálním jazykem je tu ruština. Jeden večer jsme také měli možnost navštívit Akademické divadlo hudby a baletu. Na programu byla baletní svita Carmen od Ščedrína a průřez Čajkovského Louskáčkem. Bylo to něco naprosto úžasného a nezapomenutelného. Stejně tak byly nezapomenutelné turecké toalety v divadle i na letišti. Dokonce se schůdky...

V květnu se někteří z nás zúčastnili přednášky a besedy o digitalizaci, kterou pořádala Krajská rada osob se zdravotním postižením ve spolupráci s o.s. Trianon. Bylo to velice zajímavé hlavně pro nás pro laiky, kteří absolutně netuší, co to vlastně digitalizace je.

Sobota 16. června byla významným a velmi zvláštním dnem. Předsedkyně organizace dostala Cenu Modrého slona za dlouholetou práci ve prospěch osob se zdravotním postižením. Tuto cenu uděluje Centrum pro zdravotně postižené Libereckého kraje ve spolupráci se sdružením Pro Art již řadu let a stala se opravdu prestižní cenou v rámci kraje.

Ale tento den nebyl jen dnem významným, ale i dnem velmi smutným. Při návratu z dovolené havarovali naši dlouholetí němečtí přátelé a partneři Sigrid a Reinhard Böhmovi. Reinhard zemřel na místě, Sigrid se zotavovala déle než půl roku. Stalo se to přesně v den pátého výročí odchodu Jany Vosáhlové. Opravdu den plný paradoxů. Tím však odchody našich přátel neskončily. 7. července prohrála svůj dlouholetý boj s rakovinou Alenka Černá. Neúnavná bojovnice za práva onkologických pacientů, členka pracovní skupiny pro zdravotně postižené v rámci komunitního plánování, ale především obrovská osobnost, kamarádka, kterou měli všichni rádi. A aby toho nebylo málo, tak v den Alenčina pohřbu nás absolutně nečekaně, ve spánku, opustil Vlád'a Jobek. Bylo toho na nás opravdu trochu moc.

Z chmurných myšlenek nás vytrhli trochu naši dánští přátelé, kteří tradičně trávili svou dovolenou v Liberci. Tentokrát jsme na ně díky událostem neměli tolik času, ale i tak došlo na pár pěkných společných setkání.

Přelomové týdny července a srpna pomalu utišily náš zármutek a nastal čas chystat se na rekondici. Pro tento rok jsme objevili Rekresportmlýn Kunšov. Zapomenutý mlýn na samotě mezi lesy a rybníky v jižních Čechách, vzdušnou čarou na poloviční cestě mezi Putimí a Vodňany. Přes sliby provozovatele nebyly hotové stavební bezbariérové úpravy a nebyli jsme v areálu sami, což původně mělo být. Půlku areálu obsadili malí fotbalisté, pro které byl pobyt s námi velmi poučný. I pro jejich trenéry. Nám ale poněkud zkomplikovali ubytování. Nakonec se celá skupina uplácírovala a až trochu sardinkově, vše se zvládlo na výbornou. Jako vždy a všude se ráno začínalo dechovým cvičením a v rámci možností rozcvíčkou. Počítali jsme i s koupáním v některém z rybníků. Ale předešli nás místní rybáři, kteří je zavezli všim možným za účelem krmení kapříků. Koupání jsme oželeli, protože jsme si vymysleli úžasný program. Ten začal už cestou na Kunšov zastávkou ve Vysoké u Příbrami. Jako pravé lesní žínky a mužáci jsme i s vozíky zvládli cestu lesem přes kořeny a výmoly až k Rusalčinu jezírku. Není divu, že toto místo Dvořákovi učarovalo. Z Kunšova jsme pak podnikali výlety do nejrůznějších míst. Naším cílem se staly hned první den Vodňany s návštěvou galerie, kde jsou originální kartony Mikoláše Alše - předlohy k výzdobě místního kostela. Dalšími místy byl Protivín s unikátní krokodýlí ZOO, jaderná elektrárna Temelín, České Budějovice, zámky Kratochvíle a Hluboká nad Vltavou, Český Krumlov, Prachatice, Husinec a nakonec jsme stihli i výlet na Chalupskou slat' a zpět přes Kašperské Hory a Vimperk. Za ten týden jsme najezdili přes 800 kilometrů a viděli spoustu krásných míst. Navíc jsme se všude setkávali s neskutečnou ochotou a pochopením. Ani návštěvy zámků nebyly problém – jak na Kratochvíli tak na Hluboké pro nás připravili okruhy, které jsme mohli absolvovat i s vozíky. Nikdy a nikde jsme neslyšeli, že něco nejde. Naopak, přijďte, nějak to vymyslíme a nějak se to prostě udělá. A opravdu jsme se dostali všude. Více o naší dovolené je na naší webové stránce (www.iobzor.org). Týden utekl jako voda. Vyšlo nám i počasí a tak se nám z Kunšova ani nechtělo odjíždět. Jenže, všechno jednou končí a nám nezbývá, než se těšit na další pobyt v roce 2012.

I měsíc září byl víc než nabitý událostmi. Vše odstartovala Alenka Hájková, která ve spolupráci s TV Barrandov vysnila Godymu, tedy Michalovi Podhájeckému, Splněný sen. Gody již 6 let leží na jednotce intenzivní chronické péče v tanvaldské nemocnici a po celou tu dobu je napojen na přístroje a podpůrné dýchání. Díky Alence, štábu TV Barrandov, ošetřujícímu lékaři, sestřičkám a posádce sanitky rychlé záchranné služby se Gody dostal na sluníčko, které má tak rád. Povedlo se vyvézt jej na Jizerku, kde si nejen užil sluníčka, ale poprvé viděl svou 4letou neteř, kterou znal jen z fotek, protože děti do nemocnice nesmějí. A samozřejmě se setkal s rodiči a bandou Obzoráků. A k tomu všemu bylo připravené i občerstvení. Bohužel jsme nemohli jet všichni, protože by nás prostě bylo moc. Moc nás to mrzelo, ale nikdo si pak v pátek 4. listopadu nenechal pořad Splněné sny ujít. Pro ty z nás, kdo jsme měli možnost „být u toho“ to byl naprosto neskutečný a nabíjející zážitek. I o této akci je více na naší webové stránce.

Tím však nebylo zářijovému dění konec. Hned nato, tedy 22. a dopoledne 23.9. jsme se zúčastnili konference Vysokoškolské studium bez bariér a Handicap 2012, které již 10 let pořádá Akademická poradna Technické univerzity v Liberci ve spolupráci s občanským sdružením Tulipán. A z konference pak rovnou do Prahy na sraz naší pracovní skupiny. Ale to bylo již uvedeno dříve.

Říjnovou velkou akcí, které jsme se zúčastnili, bylo III. Krajské shromáždění osob se zdravotním postižením, které pořádala Krajská rada osob se ZP pod záštitou pana radního pro sociální oblast Pavla Petráčka. Hostem byl již tradičně vedoucí legislativního odboru Národní rady osob se zdravotním postižením pan JUDr. Jan Hutař. Nechtělo se nám ani věřit, jaké změny nás čekají a hlavně jaký bude jejich dopad na ty, kteří jsou odkázáni na asistenční či pečovatelskou pomoc, na rodiny s handicapovanými dětmi apod. Až nám z toho bylo ouvej. Shromáždění bylo ale velmi příjemné a opět se sešlo mnoho dobrých známých. Druhým zajímavým hostem byl vedoucí regionálního odboru NRZP pan Jiří Vencel. I on měl mnoho zajímavých informací a poznatků.

Poslední akcí, které jsme se zúčastnili, bylo předávání významné ceny Křesadlo 2011 udělované dobrovolníkům v rámci Libereckého kraje. Naše sdružení nominovalo Mgr. Terezu Šimovou. Nejen za její pomoc našim členům, ale za její práci a pomoc všude tam, kde je to třeba. Ať se jedná o počítačové kurzy v nemocnici nebo pomoc při likvidaci následků povodní a podobně. Křesadlo předal Terezce 12. prosince na slavnostním večeru v Malém divadle patron o.s.D.R.A.K. pan Vlastimil Harapes. Měli jsme velkou radost, že Terezka toto ocenění dostala, protože si ho plným právem zaslouží. Celý večer byl opravdu krásný a škoda, že nás za OBZOR přišlo tak málo.

Křesadlem aktivity roku 2011 skončily. Při ohlédnutí musím znovu konstatovat, že to byl rok doslova nabitý událostmi. A i když nás potkalo mnoho smutného, patřil k těm nejaktivnějším a nejnabitějším rokům v naší historii.

Závěrem mi nezbývá než poděkovat všem, kdo nám v průběhu roku pomohli zrealizovat takovou spoustu akcí: Dopravnímu podniku města Liberce a Jablonce n.N., Krajskému úřadu Libereckého kraje, Nadacím Euronisa a Preciosa, Statutárnímu městu Liberec, TV Barrandov, zaměstnancům nemocnice v Tanvaldě a Panského domu na Jizerce a v neposlední řadě také našim tuzemským i zahraničním partnerům.

Hospodaření:

Příjmy:

Vlastní zdroje 62.400,-

Granty 54.000,-

Příjmy celkem: 126.400,-

Výdaje:

Dovolená 95.390,-

Materiál + režie 17.726,-

Výdaje celkem 113.116,-

Výsledek hospodaření: 13.284,-

Eva Vosáhllová

V Liberci dne 13. března 2012